

Hjartað hoppaði í brjósti hennar, svitinn braust út um andlit-
ið og hana svimaði. Hún ákallaði Wes-a-ka-chack, og það
hann að hjálpa sér til að halda honum. En mitt í sinni brenn-
andi þrá að mega halda honum, vaknaði hún upp við þá hugs-
un að hann hefði rekið sig frá sér. Hljóðlaust eins og móðir
annast afkvæmi sitt, kraup hún niður við hlið hans. Hún
grúfði sig yfir hann og breiddi út faðminn yfir brjósti hans, en
þorði þó ekki að snerta hann. Hún sveimaði í kring um hann
afturábak og áfram, og helti yfir hann brennandi ba num og árn-
aðar óskum sinnar þögulu sálar. Nú fyrst í gíntist hún þávist
hans ákafar en nokkru sinni áður.

Wes-a-ka-chack hafði auðsjáanlega sent henni hann til að
eiga hann og njóta hans, og hún óskaði framur öllu öðru að
eiga hann. Já, jafnvel að deyja við hlið hans var sælt. Blóð-
ið þaut um æðar hennar með ómælanlegum hraða. Hún rétti
honum höndina eins og móðir sem bendir til sín barni sínu, en
hann svaf. Hana langaði til að varpa sér með öllum sínum
raunum ofan á hið breiða brjóst hans, en þá mundi hún eftir
því að þar var "ekkert rúm." Ó, því lét ekki Wes-a-ka-chack,
sem hafði skapað skógana og blómin, því lét hann ekki ein-
hverja eiturturt vaxa meðal blómanna? Ef hún aðeins hefði
eitthvað til að sefa hjartsláttinn, eitthvað til að þagga þytinn
sem suðaði í eyrum hennar, svo að hún gæti hnigið í rólegann
blund þarna á brjósti hans, eins og lækurinn í faðmi Athabaska-
fljótsins, og þá gætu þau hvílt saman og dreymt saman í hinu dular-
fulla hérefitir, og búið saman yfir á landinu hvar allir rúmast.
Foreldrar hennar eða systkyn myndu finna þau þarna og byggja
þeim eina stóra gróf á bökkum Athabaska-fljótsins, og þar, að
minsta kosti, yrði þó nóg rúm. Og þar myndu þau sofa og
dreyma, og heyra vindinn þjóta í lafunum á sedrustrjánnum og
hlusta á ána þylja sín þungu sorgarljóð, sem aldrei taka enda.
Hennar mædda sál myndi þá fljúga inní nýjan ókunnan heim.
Eins og flugdrekarnir hennar höfðu svifið og þyrlast hærra og
hærra þar til þeir höfðu horfið út í geiminn, þannig ímyndaði
hún sér að sál sín gæti svifið út í rúmið. Hún var tilbúin til
að deyja fyrir hann strax eða taka hans líf með sínum eigin